

РЕШЕНИЕ

№ 5342

гр. София, 16.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2362** по описа за **2024** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК, във вр чл.63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Държавна агенция „Национална сигурност“ срещу Решение № 4068 от 29.08.2023 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 102-и състав по нахд № 13541/2021 г., с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 38-96 от 13.08.2021 г., издадено от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) относно наложено на „Застрахователно дружество Евроинс живот“ ЕАД (Е.) на основание члл.116, ал.1, т.3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5 000 лева за нарушение на чл.54, ал.7, изр.1, вр. чл.53, ал.1 и чл.15, ал.1 от ЗМИП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт като постановен при неправилно приложение на материалния закон и необоснованост. Излагат се подробни съображения, че Е. не е идентифицирало законните представители на клиента си „ББР ЛИЗИНГ“ ЕАД - Ж. И. Т. и Е. В. В. чрез официални документи за самоличност и не е снело копие от тях, преди установяване на делово взаимоотношение - сключване на Застрахователна полица № 26003205, рискова застраховка „Живот“, на 21.05.2020 г. в [населено място], с което е осъществен съставът на административно нарушение по чл.54, ал.7, изречение първо, вр. с чл.53, ал.1 и чл.15, ал.1 от ЗМИП, надлежно доказано с

документите, описани на стр.3/5 и 4/5 от процесното НП, както и в Констативен протокол рег. № ФР-10-1482/08.03.2021 г. Оспорват се решаващите изводи на районния съд, че „не е налице никаква необходимост да се представя официален документ за самоличност и снемане на копие от него, ако събраните данни по чл.53, ал.2 от ЗМИП съдържат данните за въпросния документ“, както и, че чл.15, ал.1 от ЗМИП няма отношение към конкретното нарушение. Касаторът счита, че не е нарушено правото на защита на наказаното лице с липсата на изрично препращане към чл.10, т.1 и т.2 от ЗМИП, тъй като тази норма е част от разпоредбата на чл.15, ал.1 от ЗМИП. Намира за неотнормими към случая цитираните в обжалваното решение разпоредби на Раздел III „Опростена комплексна проверка“ на Глава II „Комплексна проверка“ от ЗМИП, без да бъде съобразен чл.19 от ЗМИП, както и неизпълнението на изискванията на чл.26, т.8 от ЗМИП и чл.36, ал.3 от ППЗМИП, с което да се обоснове възможност за прилагане на опростена комплексна проверка от страна на санкционираното застрахователно дружество по отношение на законните представители на контрагента му по Застрахователна полица № 26003205, рискова застраховка „Живот“. Излага доводи за липса на нарушение на чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН, за характера на комплексната проверка на клиентите на задължените лица по ЗМИП, както и за установеност и доказаност на вмененото нарушение. Оспорва извода на решаващия съдебен състав за прилагане на чл.28 от ЗАНН и намира наложения минимален размер на санкцията за справедлив и съответен на извършеното нарушение. Претендира съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение на СРС и по същество на спора да потвърди наказателното постановление, като присъди юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационна жалба „Застрахователно дружество Евроинс живот“ ЕАД ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], оспорва същата чрез юрк. Н.. Претендира разности.

Представителят на СГП дава становище за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна районният съд е посочил, че със Заповед рег. № ФР-9-109/26.08.2020 г. на директора на С. ФР – ДАНС са били определени длъжностни лица от дирекцията, които да извършат проверка на място на ЗД „Евроинс - Живот“ ЕАД с ЕИК[ЕИК], като задължено лице по чл. 4, т. 5 от ЗМИП. За резултатите от проверката и установените при нея обстоятелства бил съставен Констативен протокол (КП) вх. № ФР-10-1482 от 08.03.2021г., надлежно връчен на същата дата на законните представители на дружеството - жалбоподател А. Г. и Р. Б..

При проверката било установено, че на 21.05.2020г. между жалбоподателя ЗД „Евроинс - Живот“ ЕАД и „ББР Лизинг“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], с адрес на седалище в [населено място], ул. „Дякон И.“ № 1, представлявано от законните си представител Ж. И. Т. и Е. В. В., била сключена застраховка „Живот“ по застрахователна полица № 26003205 от 21.05.2020г. Договорът бил подписан от Р. Б. (изпълнителен директор) и А. Г. (прокурис) - от името на застрахователното дружество, и от Ж. Т. и Е. В. (изпълнителни директори) на лизинговото дружество.

На същата дата (21.05.2020г.), с оглед правилото на чл.3, ал.1 от ЗМИП, служителка в застрахователното дружество изготвила Примерна оценка на риска от изпиране на пари (ПОИП) относно клиента „ББР Лизинг“ ЕАД, бил попълнен Въпросник по

ЗМИП при регистриране на клиент - юридическо лице и двамата изпълнителни директори на лизинговото дружество (А. Д. и Е. В.) попълнили декларации по чл.42, ал.2, т.2 от ЗМИП. От служител в дружеството - жалбоподател на 21.05.2020г. била извършена проверка (справка) за валидност на официалните документи за самоличност (лични карти) на две лица, представляващи „ББР Лизинг“ ЕАД - Е. В. и А. Д. на електронен адрес: www.mvr.bg. Юридическото лице - жалбоподател изискала от клиента си и отчети за финансово състояние и промяна на дяловия капитал, както и декларация по чл.59, ал.1, т.3 от ЗМИП.

Проверяващите установили, че при сключването на 21.05.2020г. на застрахователния договор по полица № 26003205 от 21.05.2020г. с клиент „ББР Лизинг“ ЕАД по застраховка „Живот“, жалбоподателят бил длъжен да идентифицира законните представители на своя клиент по сделката, участвали при нейното сключване - лицата Ж. И. Т. и Е. В. В., преди да бъде сключен застрахователният договор, каквито били изискванията на чл.54, ал.7, изр.1, вр. чл.53, ал.1, вр. чл.15, ал.1 от ЗМИП (ред., ДВ, бр.18 от 20.02.2020г.), защото като задължено лице по чл.4, т.5 от ЗМИП застрахователното дружество следвало да идентифицира по чл.53, ал.1 от ЗМИП въпросните две лица законни представители на клиента чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него, като идентификацията на клиента и проверката на тяхната идентификация следвало да стане преди установяването на деловите взаимоотношения (чл.15, ал.1 от цит. з.). При така установените обстоятелства свидетелят И. Н. преценил, че е извършено административно нарушение от страна на застрахователното дружество, поради което на 08.03.2021 г. съставил против дружеството Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № ФР-10-1483 от 08.03.2021г., въз основа на който било издадено процесното НП № 38-96/13.08.2021г.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя И. С. Н., на свидетел на установяване на нарушението и съставяне на АУАН С. С. С., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. При съвкупната им преценка е приел, че изводите на проверяващите относно подлежащото на идентификация лице Е. В. не съответстват на събраните по делото доказателства. Решаващият съд е обосновал, че спрямо В. са предприети достатъчно действия от страна на служители на застрахователното дружество, довели до неговата идентификация (напр. попълнен въпросник с неговите пълни данни, декларация по чл.42 от цит. з., проверка за валидност на личната му карта) поради което не било необходимо да се снемат копия от официален документ за самоличност. Достатъчно действия с цел идентифициране били предприети и по отношение на втория законен представител Ж. Т., като неговата самоличност и документи за такава били безспорно установени.

От правна страна въззивният съд е приел, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица и в сроковете по чл.34 от ЗАНН. Формирал е мнение, че макар АУАН и НП формално да съдържат законоустановените реквизити по чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН относно описание на нарушението и обстоятелствата по извършването му, както и неговата правна квалификация, то в тях е допуснато несъответствие между соченото деяние (вкл. и неговото описание) и отразената правна квалификация. Основание за този извод е намерил в препращащата норма на чл.54, ал.7 от ЗМИП, която препращала не само към намерената за нарушена

разпоредба на чл.53, ал.1 от с.з., но и към всички алинеи на чл.53 от ЗМИП. Въз основа на това е приел, че ако са събрани данни за лицето по чл.53, ал.2 от ЗМИП, не е налице необходимост да се представя официален документ за самоличност и снемане на копие от него съобразно чл.53, ал.1 от ЗМИП, тъй като събраните данни по чл.53, ал.2 от ЗМИП съдържали данните за въпросния документ. Намерил е за неправилен извода, че само и единствено по реда на чл.53, ал.1 от ЗМИП може да се осъществява идентификация на физическо лице - законен представител на клиента - юридическо лице, с което на практика актосъставителят Н. и административнонаказващият орган (АНО) били отrekli цялата процедура по чл.53, ал.3 - ал.6 от ЗМИП за събирането на данни за съответното физическо лице - законен представител на „ББР Лизинг“ ЕАД, поради което същите изобщо не са съобразили дали в случая тези процедури са изпълнени или не.

На следващо място районният съд е приел, че разпоредбата на чл.15, ал.1 от ЗМИП, сочена за нарушена в АУАН и в НП, няма отношение към процесното деяние, за което били приложими специални правила от закона, а не общите такива. Посочил е, че буквалният прочит на чл.15, ал.1 от ЗМИП установява седем хипотези, от което е формирал извод, че ако се сочи същата като нарушена, следва да се отрази коя точно хипотеза имат предвид актосъставителят и наказващият орган, съотв. да се отрази като нарушена и нормата на чл.10, т.1 и т.2 от с. з., към която много ясно се препращало, но подобно отразяване липсвало в обстоятелствената част на АУАН и на НП.

В заключение е достигнал до извод за наличие на непълнота при описание на обстоятелствата относно извършеното административно нарушение в противоречие с императивните норми (чл.42 и чл.57, ал.1) от ЗАНН, тъй като АУАН и НП не съдържали данни дали при проверката от служителите на ДАНС е било изяснено обстоятелството за изпълнението на заложените в закона (чл.10, т.1 и т.2) изисквания за извършване на комплексна проверка на клиента, към които препращала цитираната норма (на чл.15, ал.1 от с. з. - бел. с.), нито били изложени фактически обстоятелства относно наличието на изключението от правилото (на чл.53, ал.1 от закона - бел. с.), уредено в правилника за приложение на закона (вж. чл.36, ал.1 от ППЗМИП - бел. с.). По тези съображения СРС е обосновал наличие на процесуално основание за отмяна на издаденото НП, както поради противоречия между фактическото описание на нарушението и неговата правна квалификация, така и поради непълнота на изложените фактически обстоятелства, съотв. непълнота на преценената правна квалификация, което винаги водело до засягане правото на защита на санкционираното лице, тъй като го поставяло в неизвестност относно релевантните факти и правната им оценка.

По приложението на материалния закон районният съд е приел, че ЗД „Евроинс - Живот“ ЕАД, преди сключване на застрахователна полица № 26003205 с дата на издаване 21.05.2020г., рисковата застраховка „Живот“, е идентифицирал както клиента си „ББР Лизинг“ ЕАД, така и законните му представители Ж. Т., Е. В. и А. Д., тъй като тези физически лица били идентифицирани с данните, посочени в чл.53, ал.2 от ЗМИП, които данни били налични в цял набор документи - попълнен въпросник по ЗМИП, декларации по чл.42, ал.2 от ЗМИП, декларации по чл.59 от ЗМИП и в справките за проверка на издадените им официални документи за самоличност. С изложеното намерил за изпълнени и изискванията на чл.53, ал.1, чл.54, ал.1, ал.3 и ал.4 от ЗМИП за събирането на съответната информация въз основа на вписаните

данни в Търговския регистър за клиента „ББР Лизинг” ЕАД и допълнително събрани чрез попълнените документи данни, послужили за идентифициране на юридическото лице - клиент на застрахователното дружество. Посочил е, че сред материалите по делото са налице различни документи, които се съдържат в Търговския регистър (напр. история на представителство, финансови отчети), което означавало, че застрахователят (жалбоподателят) е проверил и материали, които са вписани в досието на клиента в Търговския регистър, вкл. данни относно представителството на юридическо лице - пълните данни за физическите лица - представители на юридическото лице, и доколкото лицето Ж. И. Т. е изпълнителен директор (законен представител) (към дата 21.05.2020г.) на едноличния собственик на капитала в клиента „ББР Лизинг” ЕАД - „Българска банка за развитие” АД, и доколкото същият е член и на Съвета на директорите на лизинговото дружество (клиент), то в търговския регистър за това лице се съдържат достатъчно като набор документи, подадени със Заявление № 20200514124945 от 14.05.2020г. (напр. нотариално заверено съгласие и декларация по чл.234 от ТЗ, спесимен от подпис, протокол от заседание на СД на дружеството - клиент по застраховката, декларация по чл.237 от ТЗ и др.), които са част от публично достъпен регистър, от който нужната информация за въпросното лице, вкл. с данните по чл.53, ал.2 от ЗМИП, можело да бъде извлечена с цел идентифицирането му, без да е необходимо да се сменя копие от официален документ за самоличност. Напълно идентична била ситуацията с другите двама членове на СД на клиента по застраховката „ББР Лизинг” ЕАД - А. Д. и Е. В..

В заключение СРС е изложил пространни мотиви, че жалбоподателят е извършил оценка на риска от изпиране на пари от конкретната сделка като нисък, като е събрал и нужните данни за идентификация на физическите лица по чл.53, ал.2 от ЗМИП, които са и проверени (арг. чл.55, ал.1, т.1 и т.4 от ЗМИП), доколкото са и вписани в търговския регистър по партидата на лизинговото дружество - клиент по застраховката, и независимо от липсата на копие от документите за самоличност на тримата законни представители на „ББР Лизинг” ЕАД, е приел за изпълнено условието на чл.25, ал.3, т.1 от ЗМИП. Според СРС, при такова ниво на риск от изпиране на пари при този вид сделки (застраховки „Живот”), самият закон позволявал на задълженото лице (лице по чл.4 от ЗМИП) да извърши опростена комплексна проверка (О.), вкл. по идентифициране на физически лица, които са законни представители на клиент - юридическо лице, без да е нужно да се събират копия от официални документи за самоличност, тъй като в случая са били събрани достатъчно данни и документи за идентификацията на трите физически лица. Процесният случай не попадал сред случаите, при които било задължително прилагането на мерки за разширена комплексна проверка (Р.) с аргумент от чл.26, т.3 и т.4 от с. з. Изложеното е дало основание на районния съд да обоснове извод за неправилно приложение на материалния закон.

За пълнота решаващият съд е посочил, че дори формално да се приеме наличие на извършено административно нарушение, то предприетите действия от страна на застрахователното дружество като задължено лице по чл.4 от ЗМИП са били в достатъчна степен адекватни на оценения риск от сделката (нисък), на събраните документи, данни и справки в съответните регистри за клиента - юридическо лице и за неговите законни представители, за да се идентифицират същите в достатъчна степен и несъмнено, което следвало да доведе до извод за приложение на разпоредбата на чл.28 от ЗАНН (ред., ДВ, бр.13 от 2020г.), визираща маловажен

случай.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 102-и състав, е валидно и допустимо, но неправилно.

На задълженото по чл.4, т.5 от ЗМИП лице е вменено нарушение на чл.15, ал.1 от ЗМИП (ред. бр. 42 от 2019 г., в сила от 28.05.2019 г.), който урежда времевия аспект на приложение на мерките за комплексна проверка на клиентите по чл.10, т.1 и т.2 от ЗМИП. Неправилно е становището на решаващия съд, че непосочването на някоя от визираните в тази преpraщаща норма седем отделни хипотези е довело до съществено накърняване на правото на защита на уличеното лице. Цитирането в АУАН и НП на текста от разпоредбата „преди установяването на делови взаимоотношения“ е ясно указание, че се касае за преpraщане към първата хипотеза – установяване на делови отношения, доколкото вмененото нарушение касае идентифициране на законните представители на клиент - юридическо лице „ББР Лизинг“ ЕАД преди сключване на застрахователна полица № 26003205 с дата на издаване 21.05.2020г., рискова застраховка „Живот“. При фактическото описание на нарушението напълно липсват обстоятелства, касателно другите хипотези на чл.15, ал.1 от ЗМИП - откриване на сметка по чл. 11, ал. 1, т. 1, извършване на случайна операция или сключване на случайна сделка по чл. 11, ал. 1, т. 2 - 4, вписване в регистъра по чл. 12, ал. 1, т. 1, извършване на операция или сделка по чл. 12, ал. 1, т. 2 и 3, влизане в сила на постановлението за възлагане по проведена публична продажба по чл. 13, ал. 2, издаване на постановление за възлагане по чл. 13, ал. 4 или сключване на застрахователен договор по чл. 19, ал. 1, освен в предвидените от закона случаи.

С изложеното следва да се приеме, че описанието на нарушението и съответната му правна квалификация в АУАН и НП са сторени по начин, който позволяват на наказаното лице – търговец, осъществяващ специфична застрахователна дейност, да разбере повдигнатото му административно обвинение и да организира защитата си срещу него. Това е сторено чрез ясно, недвусмислено и коректно посочване на дата, място, всички елементи от фактическия състав и всички обстоятелства относно извършеното нарушение, свързано с идентификацията на законните представители на клиента преди сключване на процесния застрахователен договор. По изложените съображения касационната инстанция намира за неправилно мотивите на районния съд за допуснато съществено процесуално нарушение по чл.42 ил.57, ал. 1 от ЗАНН при описание на нарушението и съответната му правна квалификация в АУАН и НП.

Съгласно чл. 54, ал. 7 от ЗМИП (ред. ДВ, бр. 42 от 2019 г., в сила от 28.05.2019 г.) по отношение на законните представители на клиент - юридическо лице или друго правно образувание, пълномощниците и другите физически лица, които подлежат на идентифициране във връзка с идентификацията на клиент - юридическо лице или друго правно образувание, се прилага чл. 53. Логично,

посветената на идентификацията на юридическите лица разпоредба на чл.54 от ЗМИП, в частта, касаеща идентификация на физическите лица препраща към чл.53 от ЗМИП, уреждащ идентификацията на физическите лица. Обосновано е становището на районния съд, че препращането е към цялата разпоредба на чл.53, а не само към нейната първа алинея, но последващото тълкуване на тази норма е направено при неправилно приложение на закона.

По аргумент от чл.10, ал.1, т.1 от ЗМИП комплексната проверка на клиентите включва: идентифициране на клиенти и проверка на тяхната идентификация. Вменената за нарушена норма на чл.53, ал.1 от ЗМИП урежда идентифицирането на физическите лица и според нея то следва да се извърши чрез предоставяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него. Събирането на данните, посочени в чл.53, ал.2 от ЗМИП, не представлява друг начин на идентифициране на физическите лица, различен от този по ал.1. С аргумент от чл.53, ал.5 и ал.6 от ЗМИП официалният документ за самоличност, друг официален документ или документ от надежден и независим източник трябва да съдържат данните по чл.53, ал.2 от ЗМИП. С други думи, обобщеното понятие „документ от надежден и независим източник“ е източник на информация за данните, които следва да бъдат събрани, но така събраните по чл.53, ал.2 от ЗМИП данни не могат да бъдат алтернатива на документа и на необходимостта от неговото събиране съгласно чл.53, ал.1 от ЗМИП. Неслучайно, разпоредбата на чл.53, ал.5 от ЗМИП урежда и допълнителни изисквания към документите – срокът им на валидност не е изтекъл и да имат снимка на клиента, вкл. чрез снемане на копие от тях. Ето защо, проверката от задълженото лице на електронен адрес: www.mvr.bg не е достатъчна за идентификация на физическите лица, противно на приетото от СРС. Логично, документите следва да носят снимка на техния притежател, която да може да се свърже с другите данни по чл.53, ал.2 от ЗМИП на идентифицираното физическо лице.

По изложените съображения касационната инстанция намира за неправилни изводите на СРС, че ако са събрани данни за лицето по чл.53, ал.2 от ЗМИП, не е налице никаква необходимост да се представя официален документ за самоличност и снемане на копие от него, тъй като събраните данни по чл.53, ал.2 от ЗМИП съдържат данните за въпросния документ. Снемането на копие не е самоцелно, тъй като съдържа снимка на приносителя на личния документ, каквата данните по чл.53, ал.2 от ЗМИП не съдържат.

Противно на приетото от СРС разпоредбите на чл.53, ал.3 - ал.6 от ЗМИП не уреждат никаква процедура, която е алтернативна на чл.53, ал.1 от ЗМИП, тъй като те допълват тази идентификация, но при строго определени изисквания – при необходимост от данни за професионалната дейност на лицето (ал.3), на други допълнителни данни (ал.4), когато в официалния документ за самоличност не се съдържат всички данни по ал. 2 (ал.5), при липса на друга възможност събирането на данните по ал. 2, т. 3 и 5 (ал.6) или идентифициране без присъствието на физическото лице (ал.7). Тези разпоредби следва да се тълкуват във връзка една с друга и с оглед на тяхното систематично място, поради което правилно и обосновано проверяващите лица и АНО са приели, че основната форма на идентификация на физическите лица е по чл.53, ал.1 от ЗМИП. Последващо

уредените законови хипотези, вкл. събирането на данните по чл.53, ал.2 от ЗМИП, не представляват алтернатива, нито заместват идентификацията по чл.53, ал.1 от ЗМИП.

По изложените съображения изводите на СРС, че попълненият въпросник по ЗМИП, декларациите по чл.42, ал.2 от ЗМИП, декларациите по чл.59 от ЗМИП или справките за проверка на издадените официални документи за самоличност могат да заместят задължението за идентификация съгласно чл.53, ал.1 от ЗМИП не намират опора в закона, нето обосновават извод, че липса на необходимост *да се сема копие от официален документ за самоличност. Още повече, че* справките на електронен адрес: www.mvr.bg касаят единствено проверка на валидността на документите за самоличност. Напълно ирелевантни към спора и фактическия състав на вмененото административно нарушение са пространните разсъждения на районния съд относно наличието на основание за извършване на опростена комплексна проверка на клиента „ББР Лизинг“ ЕАД. Необосновани са очакванията на решаващия съд за изложение на някакви допълнителни фактически обстоятелства при описание на процесното нарушение, свързани с изискванията за извършване на комплексна проверка на клиента, вкл. относно изключението от правилото на чл.53, ал.1 от закона, уредено в чл.36, ал.1 от ППЗМИП. Фактическото описание на нарушението не съдържа никакви индикации за наличие на основание за приложение на опростена комплексна проверка. Разпоредбата на чл.26 от ЗМИП урежда изисквания, които следва да са изпълнени кумулативно, за да се приложат мерки на опростена комплексна проверка, докато в случая не е изпълнено изискването по чл.26, т.8 от закона, идентично с чл.23, ал.1 от ППЗМИП - преди пристъпването към прилагане на мерки за опростена комплексна проверка при условията и по реда на глава втора, раздел III от ЗМИП лицето по чл. 4 от ЗМИП уведомява писмено дирекция "Финансово разузнаване" на Държавна агенция "Национална сигурност" за идентифицираните категории клиенти, продукти и услуги с по-нисък риск и за намерението да се прилагат мерки за опростена комплексна проверка спрямо тях. Не намират опора в закона доводите на решаващия съд, че **липсата на опровергаващи документи и доказателства е достатъчна за извод, че** СД „ФР“ на ДАНС е била уведомена предварително за идентифицираните категории клиенти, продукти и услуги с по-нисък риск и за намерението да се прилагат опростени мерки за комплексна проверка спрямо тях. Подобна презумпция не е уредена в закона. Неотнормено е пространното изследване от СРС на приложението на отделните мерки по чл.25, ал.3 от ЗМИП при неизпълнение на кумулативните условия по чл.26 от с.з. Евентуална проверка на събраните данни по чл.53, ал.2 от ЗМИП съобразно чл.55, ал.1, т.1 и т.4 от ЗМИП въз основа на данните, *вписани в търговския регистър по партидата на лизинговото дружество - клиент по застраховката, не освобождава задълженото лице от задължението да извърши идентификация съгласно чл.54, ал.7, вр. чл.53, ал.1, вр. чл.15, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.1 от ЗМИП, тъй като мярката по идентификация (чл.53 и чл.54 от закона) е различна от мярката по проверка на събраните по реда на чл. 52 - 54 идентификационни данни (чл.55 от с.з.).*

С аргумент от противното от разпоредбата на чл.36, ал.1, т.1 от ППЗМИП лицата по чл. 4 от ЗМИП не могат да не събират копия от официалните документи за самоличност на представителите, след като не са изпълнени условията на чл.26 от ЗМИП. В допълнение на изложеното, не е изпълнено и изискването на чл.36, ал.3 от ППЗМИП, според който независимо от прилагането на ал. 1 лицата по чл. 4 от ЗМИП изпълняват и останалите си задължения по ЗМИП *във връзка с идентифицирането на физическо лице, основното сред които е това по чл.53, ал.1 от ЗМИП.* Установеното от СРС изпълнение на *изискванията* на чл.54, ал.1, ал.3 и ал.4 от ЗМИП за *събирането на съответната информация също е ирелевантно, тъй като тези норми касаят идентифицирането на юридически лица.*

Не могат да бъдат споделени доводите на решаващия съд, че след като в *Търговския регистър се съдържат достатъчно като набор документи, в които се съдържат пълните данни за физическите лица - представители* на юридическото лице (напр. нотариално заверено съгласие и декларация по чл.234 от ТЗ, спесимен от подпис, протокол от заседание на СД на дружеството - клиент по застраховката, декларация по чл.237 от ТЗ и др.), които са част от публично достъпен регистър, от който *нужната информация за въпросното лице, вкл. с данните по чл.53, ал.2 от ЗМИП, може да бъде извлечена с цел идентифицирането му,* не е необходимо да се снима копие от официален документ за самоличност. Подобен извод не следва от систематичното място на вменените за нарушени разпоредби на чл.54, ал.7, вр. чл.53, ал.1 от ЗМИП дори след законодателните изменения от ДВ, бр. 84 от 2023 г., които въвеждат нов текст на ал. 7, според който когато от документите по ал. 1 и 2 не може да бъде определена *безспорно представителната власт* на лицето, което действа от името и/или за сметка на клиент - юридическо лице или друго правно образувание, лицата по чл. 4 изискват доказателства за представителната власт. Това е така, тъй като текстът на вменената за нарушена разпоредба е запазен в напълно идентичен вид в чл.54, ал.8 от ЗМИП чрез аналогично препращане към чл.53, ал.1 от ЗМИП. Изложеното е указание, че дори след измененията на закона от ДВ, бр. 84 от 2023 г., уреждащи разширена възможност за идентифицирането на юридически лица и други правни образувания, които са регистрирани в официален публичен търговски (чл.54, ал.2) и проверки в други публични регистри (чл.54, ал.6) или средства за електронна идентификация (чл.54, ал.9), то идентификацията на физическите лица остава непроменена (чл.53, ал.1-7).

Като е достигнал до извод за допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон, районният съд е постановил обжалваното решение при неправилно приложение на материалния закон - касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК, вр. чл.63в ЗАНН. На основание чл.222 от АПК е дължима отмяна на обжалваното решение на СРС и постановяване на друго, по същество на спора, за потвърждаване на НП.

Несподелими са изводите на СРС относно наличие на основание за приложение на чл.28 ЗАНН. По силата на пар.59 от Преамбюла на Директива (ЕС) 2015/849 важността на борбата с изпирането на пари и финансирането на тероризма следва да доведе до въвеждане от държавите членки в

националното право на ефективни, съразмерни и възпиращи административни санкции и мерки за неспазване на национални разпоредби, с които се транспонира настоящата директива. Съгласно чл.13, ал.2 от Директива (ЕС) 2015/849 държавите членки гарантират, че задължените субекти прилагат всяко от предвидените в параграф 1 изисквания за комплексна проверка. Според чл.58, пар.1 от Директива (ЕС) 2015/849 държавите членки гарантират, че задължените субекти могат да бъдат подведени под отговорност за нарушения на националните разпоредби, с които се транспонира настоящата директива, в съответствие с настоящия член и членове 59—61. Всички произтичащи санкции и мерки трябва да са ефективни и пропорционални и да имат възпиращ ефект. Тълкуването на визираните норми на съюзния акт е указание за безспорната обществена значимост на уредените отношения, както и възможността за тяхното нарушение да бъде ангажирана отговорността на задължените субекти. За установеното нарушение на касатора е наложена минимална санкция по чл.116, ал.1, т.3 ЗМИП. Липсват каквито е да било данни по делото, че процесното нарушение разкрива по-ниска степен на обществена опасност на деянието и дееца от други идентични нарушения. Напротив, установява се от Констативен протокол № ФР-10-1482 от 08.03.2021г. на ДАНС, че процесното нарушение не е единственото, установено при проверката, разпоредена със Заповед № ФР-9-109 от 26.08.2020 г.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН, вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, на касатора следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер общо на 200 лв. за две съдебни инстанции, своевременно поискано в производството пред СРС и АССГ.

Водим от горното и на основание чл.63в ЗАНН, вр. чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен Съд С.- град, XVIII Касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение № 4068 от 29.08.2023 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 102-и състав, постановено по нахд № 13541/2021 г. И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 38-96 от 13.08.2021 г., издадено от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ относно наложено на „Застрахователно дружество Евроинс живот“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], на основание чл.116, ал.1, т.3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5 000 лева за нарушение на чл.54, ал.7, изр.1, вр. чл.53, ал.1 и чл.15, ал.1 от ЗМИП.

ОСЪЖДА „Застрахователно дружество Евроинс живот“ ЕАД ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на Държавна агенция „Национална сигурност“, [населено място], [улица], на основание чл.63д, Ал.4 ЗАНН юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ